

* LUČKA *

VERSKI LIST ZA MLADINO
* 1941-XIX 1942-XX *

Trška gora pri Novem mestu.

Tudi me, mlade Dolenjke, smo vnete Lučkarice. Vabimo Vas, gospod urednik, da tudi Vi pridete enkrat na našo lepo Trško gorico. Postregle Vam bomo z dobrim vincem in črnim kruhom. Lepo cerkvico imamo. Gospod župnik so nam jo letos dali vso prenoviti. Marija lepa v tronu nas varuje vseh nezgod in nesreč. Veliko izletnikov pride k nam. Pričakujemo, da boste tudi Vi kmalu med njimi. Sporočamo Vam tudi, da smo dobili novega gospoda kaplana. Prejšnji so odšli v Ljubljano. Otroci smo zelo veseli gospoda kaplana, ker so zelo prijazni.

Kmalu do nas pridite,
da se z nami snidete.
Dober vinček čaka Vas
in še zraven kaj klobas.

Pozdravljamo Vas, gospod urednik, in vse Lučkarje in Lučkarice.

Pepca in Martina Pušave,
učenci 6. in 7. razreda v Št. Petru.

Odgovor: Za prijazno pisemce in ljubeznivo povabilo se Vama prav iskreno zahvalim. Bil sem že na Trški gori. Dobro poznam Vašo lepo cerkvico in Marijo v tronu. Nekoč sem se v veliki stiski k njej zatekel, pa me je uslišala. Iz celega srca sem ji hvaležen. Zato bom prav gotovo prišel na pomlad zopet k njej. Takrat bom poiskal tudi Vaju. Skupno bomo pokleknil pred Marijin tron, ji zapeli »Lepa si, roža Marija« in jo prosili, da nam izprosi skorajšen pravičen mir.

Urednik.

EVANGELIJ

LETO VII.

JANUAR 1942-XX

ŠTEV. 4

Evangelij pri polnočni maši.

Tiste dni je izšlo povelje od cesarja Avgusta, da naj se popiše ves svet. To prvo popisovanje se je vršilo, ko je bil Kvirinij cesarski namestnik v Siriji. In hodili so se popisovat, vsak v svoje mesto. Šel je torej tudi Jožef iz Galileje, iz mesta Nazareta, v Judejo, v Davidovo mesto, ki se imenuje Betlehem — bil je namreč iz hiše in rodovine Davidove — da bi se popisal z Marijo, svojo zaročeno ženo, ki je bila

noseča. Ko sta bila tam, se je dopolnil čas poroda. In porodila je sina prvorojenca, ga povila v plenice in položila v jasli, ker zanju ni bilo prostora v prenočišču. V prav tistem času pa so pastirji prenočevali pod milim nebom in bili na nočnih stražah pri svoji čredi. In glej, angel Gospodov je pristopil k njim in svetloba Gospodova jih je obsvetlila, in silno so se

prestrašili. Angel jim je rekel: »Ne bojte se; zakaj glejte, oznanjam vam veliko veselje, ki bo za vse ljudstvo: Rodil se vam je danes v mestu Davidovem Zveličar, ki je Kristus Gospod. In to vam bo znamenje: Našli boste Dete v plenice povito in v jasli položeno.« In v hipu je bila pri angelu množica nebeške vojske, ki so Boga hvalili in govorili: »Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji, ki so Bogu po volji.«

P. Krizostom:

Pred jaslicami.

*Lučke v srcih si prižgimo,
pokleknimo k jaslicam.
Božje Dete počastimo,
ki prišlo z nebes je k nam.*

*Jezušček, naš bratec rajski,
ti prav dobro nas poznaš:
naša srca blagoslovi,
ki čez vse jih rad imaš.*

*Za božične dni prinesi
iz nebes nam božji mir,
da bo domek naš ves srečen
v tebi, ki si sreče vir.*

Ježuškov božični dar Zdenki.

Zalostni in grenki so bili za Zdenko tisti dnevi pred Božičem. Hodila je k oknu, pogledavala ven na zasneženo cesto, se vračala k topli peči, k babici, ki je trudna podremavala v širokem naslanjaču.

Zdenka je bila še majhna deklica in ni mogla razumeti, zakaj se starim ljudem dremlje. Zmignila je z glavo, sedla na pručco, poučkala svojo porcelanasto punčko in se tiho zagledala v prasketajoče plamene peči. Pa srcece, ki vedno utriplje in nikoli ne miruje, jo je dvignilo, pocuknila je babico in tiho prosila:

»Babica, povej mi o Ježuščku, povej mi o hlevčku belehemskem!«

Babica se je zamislila in začela s pojočim glasom:

»Sveta noč je noč milosti. Zvezde se sklanjajo z neba, ko most, ves bisernat in zlat so, ki se po njem spuščajo angelski zbori na zemljo, da zapoje nad revnim hlevčkom pesem miru in sprave. Sleherno željo nam izpolni mali Jezus v jaslicah, če smo čistega srca tisto noč in če ga ljubo zanjo prosimo pred jaslicami!«

Zdenka se je zamislila.

»Pa bi mali Jezus tudi mene uslišal?«

»Seveda bi te uslišal, če bi ga prav lepo prosila! Pa kaj bi ga prosila?«

Zdenki zažare oči:

»Prosila bi ga, naj mi vrne očka, naj mi vrne mamico, ki sta se sprla in sta me pustila samo!«

Babici se je zablestela solza v očeh:

»Pusti to, Zdenka! Glej, sveti večer bo in pri babici boš in Jezušček ti bo prinesel sanke in novo punčko in toliko lepega!«

»Ne, ne, babica, hotela bi, da bi mi Jezus prinesel ne sank, ne punčke, ne drugih lepih reči, hotela bi, da bi mi Jezušček prinesel mamico in očka. Mamico, da bi me ko prej poljubila vsak večer in očka, da bi me ko prej poljubil in mi zapel tisto pesemco o miški in pšenici...«

Tih predbožični večer se je zglasil v sobo. V svojo sivo tišino je zagrnil malo Zdenko, ki je zasanjala babici v naročju o mamici in očku...

*

Sveti večer je imela Zdenka solze v očeh. Dedek in babica sta stala z njo ob jaslicah. Nista je mogla potolažiti. Sani, nova punčka in toliko lepega, ki je bilo tam, nič, nič ji ni prineslo veselja. Venomer je pogledovala k vratom, kakor da pričakuje, kako se bodo zdaj zdaj odprla in bosta vstopila mamica in očka za njo, vsa nasmejana in vesela ko nekoč, in jima bo ona, Zdenka, ko nekoč poletela v objem. Pa vrata se niso odprla in mamice ni bilo, ni bilo očka...

*

Zdenka je zasanjala, da hodi po drobni stezici v betlehemiški hlevček. Ovčice, bele in meketajoče, so jo prehitevale.

»Kam, ovčke bele?« jih je vpraševala Zdenka.

»V Betlehem k malemu Jezusu, ki se je rodil to čudovito noč!« so ji ovčke zameketale v odgovor.

»O, počajte, počajte, ovčke bele, tudi jaz grem k Jezusu v hlevček. Veliko prošnjo nosim s seboj! Pojdimo skupaj!«

»Ne utegnemo, ne utegnemo! Mudi se nam, rade bi meketale Jezuščku v čast.«

In ovčke so brzele mimo Zdenke in je niso počakale.

Dolga je bila pot in Zdenki se je zdelo, da je ne bo konca.

Došli so jo pastirci.

»Kam, kam, pastirci zali?«

»K Jezusu v betlehemiški hlevček! Nocoj se je rodil v mir in spravo vsem, ki so blage volje!«

»O, počajte, počajte, pastirci zali, tudi jaz hitim k Jezusu v hlevček! Veliko prošnjo nosim s seboj! Pojdimo skupaj!«

»Ne utegnemo, ne utegnemo, mudi se nam, radi bi molili Jezusa in predenj položili svoje srce!«

In pastirci so hiteli mimo Zdenke in je niso počakali...

Zdenka je bila sama sredi neskončne planjave. Vsa trudna je sedla na kamen in ni vedela naprej.

»O Jezušček moj, tako veliko prošnjo nosim s seboj; pa zastoj sem šla, ne morem več, noge mi krvavé in megli se mi pred očmi!«

Solze so ji polzele po drobnem licu in padale na kamen.

Zdenka je sklonila svojo glavico in prebridko zajokala.

Nežna roka jo je pogladila po laseh. Boječe je dvignila Zdenka oči in ostrmela:

Prelepa žena je stala pred njo, vsa v bellem oblačilu. Glavo ji je obkrožal venec dvanajstih zlatih zvezd. V naročju je držala Dete, ki se je mali deklici tako ljubko nasmihalo, da je Zdenki od veselja zaigralo srcece.

»Vstani, Zdenka mala!« je spregovorilo Dete, »k meni si namenjena in veliko prošnjo nosiš s seboj. Pa te je dolga, trda pot utrudila in si omagala. Velika je tvoja ljubezen, videl sem jo in ker nisi prišla do mene, glej, prihajam jaz k tebi! Vrne se, Zdenka, kar si želela, ti je izpolnjeno!«

Zdenka ni mogla izgovoriti besede. Gledala je malo božje dete, gle-

dala njegovo sveto Mater, ki sta ji prišla naproti.

Pa je priplaval zlat oblak in zakril Mater in Dete njenim očem. Iz dalje nekje so čez širno planjavo lili glasovi božičnih zvonov...

*

Zdenka je odprla oči in zastrmela:

Dvoje obrazov se je sklanjalo nad njo in jo gledalo prijazno, z veliko ljubeznijo.

»Mamica, očka!...«

Mamica jo je vzela v naročje in očka ji je s poljubi sušil solze. Babica in dedek sta jo gledala z nasmehnjanimi očmi in ko ju je Zdenka bliže pogledala, je videla, da se v njih bleste svetli biseri.

Iz dalje nekje so čez širno planjavo lili glasovi božičnih zvonov.

Gregor Mali: *Dete božje pridi!*

Božje Dete naredili
bomo v dušah jaslice,
prosimo Te, Jezus, pridi
in obišči ljubljence.

Lučke drobčkane prižgali
bomo Ti za božič vsi,
v dar jih bomo Tebi dali, —
pridi, Jezus ljubljeni!

*Z angeli Ti bomo peli
svetonočni slavospev
in s pastirji Te veselil
molit šli v ubožni hlev.*

*Čista srca, božje Dete,
Ti prinesli bomo v dar,
ko iz domovine svete
k nam prišlo boš na oltar.*

Zgodbe naše ljube Matere!

4. Marijina zaroka in poroka.

V stari zavezi še niso vedeli, kako visoko Bog ceni deviški stan, kako zelo je Bogu ljubo, če kdo oštane vse življenje neporočen in čisto živi, tako da more služiti ne ljudem, ampak samo Bogu; šele Jezus Kristus je razodel, kako vzvišeno je devištvo. Če pri Izraelcih kdo ni bil poročen ali pa ni dobil otrok, so o njem mislili, da ga je Bog zavrgel, saj ni mogel upati, da bi kateri njegovih otrok ali potomcev mogel postati Odrešenik. Zato so vsa svoja dekleta omožili, če so le mogli.

Tudi dekleta tempeljske šole so se omožila, ko so dorasla. Joj, kako je moralo biti prečisti Devici Mariji pri srcu hudo, ko se je morala od templja posloviti in oditi v svet! Saj je Bogu obljubila, da bo vse življenje samo njemu služila v templju, ne pa možu ali svojim otrokom; obljubila je vedno devištvo ali vedno dekleštvo. Ko so ji torej predstojniki rekli, naj si izbere ženina, jim je spoštljivo in ponižno povedala, kaj je že kot mala deklica sklenila. A predstojniki so ji odgovorili, da take navade ne poznajo in zato njen sklep ne velja nič; njeno zaobljubo pa razveljavljajo.

Marija je spet mnogo molila in vso zadevo Bogu izročila, potem pa se prepustila božji previdnosti. Bog ljubeče skrbi za vse ljudi, bo že tudi zanjo obrnil vse tako, da bo prav. Če je božja volja, da se poroči, se pa bo. Seveda ji je bilo hudo, da svoje zaobljube vednega devištva morda ne bo mogla držati, a Bog še vse drugače ve, kaj je za nas boljše, kot pa moremo vedeti ubogi kratkovidni ljudje.

Legenda pravi, da so duhovniki v templju Boga vprašali, kdo naj bo Marijin ženin. Dobili so odgovor: »Iz Je-sejeve korenine bo pognala mladika, iz mladike pa bo

Mariji iščejo ženina.

ozbrstel cvet.« Jese ali Izaj je bil oče kralja Davida, torej so skleпали, naj Marija dobi moža iz Davidove rodovine. Sklicali so vse neporočene može iz te rodovine in vsak je prinesel s seboj svojo palico, nanjo pa napisal svoje ime. Veliki duhovnik je vse palice odnesel v tempelj. Čigar palica bi pognala cvet, ta naj bi postal Marijin mož.

Toda eden od poklicanih mož se ni zglasil s svojo palico. Bil je preprost tesar iz Nazareta, Jakobov sin Jožef. Zglasil pa se zato ni, ker ga je božja milost razsvetlila in je spoznal, kako lepo je ostati neporočen in samo Bogu služiti.

Izmed palic naslednji dan nobena ni imela cveta. Veliki duhovnik je stvar preiskal, dognal, da eden izmed mladih mož manjka, in zdaj še Jožefa pozval, da odda svojo palico. Jožef je seveda najvišjo oblast ubogal. Drugo jutro pa je bila ravno njegova palica razcvetena, nosila je lep

Marijina poroka.

bel cvet, kakor ga ima mirta. Tako ga je sam Bog izbral za ženina prečiste Device Marije.

Bila je torej božja volja, da Marija postane nevesta in žena preprostega tesarja. Res je bil iz kraljevskega Davidovega rodu, a reven, da si je z ročnim delom služil kruh. Poroka Marije ni pripeljala bogastva in časti, tudi ne v razkošne dvorane, ampak v revno delavnico k trdemu delu in marsikakemu pomanjkanju. Bogastvo pri Bogu nima veljave, pač pa pridno delo in skromno življenje.

- Kdo pa je bil od Boga izvoljeni mladenič, ki mu je sam Bog zaupal v varstvo najčistejšo vseh čistih devic in božjo Mater Marijo? Sveto pismo izraža njegovo odliko takole: »*Jožef, mož Marije, ki je rodila Jezusa Kristusa.*« Bil je torej Marijin mož. In kdo je Marija? Sv. Janez Zlatoust pravi: »*Ne preroki ne apostoli, ne mučenci ne očaki, ne angeli ne nadangeli, ne katero koli ustvarjeno bitje, naj bo že vidno ali nevidno, ni tako veličastno ko Marija.*« Sv. Bernard pa kar naravnost vzklikne: »*Samo edini Bog je še višji od Marije!* — Kako visoko je torej moral ceniti sv. Jožefa sam Bog, da ga je določil za varuha Marijinega in za rednika Jezusovega!

Pregovor pravi, da se poroke sklepajo v nebesih. Ta poroka med Jožefom in Marijo je res bila sklenjena v nebesih, saj je Bog vse tako napeljal, da sta se poročila, čeprav ne Jožef ne Marija nista imela takega namena.

Sv. Katarina Emerih je pa o tej poroki zapisala še nekaj posebno lepega. Takole pravi: »*Ko je Marija prvič ugledala Jožefa, je takoj spoznala, da je njegovo srce polno milosti: Jožef pa je isto vedel o Mariji, čeprav kajpada ni mogel spoznati vse njene popolnosti. Bog je oba razsvetlil, da sta drug o drugem takoj vedela, kako sta oba obljubila vedno devišтво. Ker pa ju je Bog sam pripeljal skupaj, sta si pri poroki vdano podala roke ter si zaobljubila spoštovanje in ljubezen; Marija bo ponižno ubogala družinskega glavarja, Jožef ji pa ponižno in vdano služil do smrti.*« Kakšen prekrasen zgled imajo na njima ženini in neveste!

Zakaj pa je Bog sploh hotel, da se Marija poroči, saj bi vendar tudi brez tega lahko rodila Odrešenika? Cer-

kveni očetje nam odgovarjajo z zelo važnimi razlogi: Poroka naj bi varovala Marijino in Jezusovo dobro ime; Jožef pa naj bi bil priča, da je Marija vse življenje brezmadežno živela; pa tudi rednik in varuh naj bi bil Mariji in Jezusu.

Tako je Bog v svoji neskončni modrosti pripravil vse, preden je razodel, da bo sam njegov Sin postal človek in na ta način odrešil ves človeški rod.

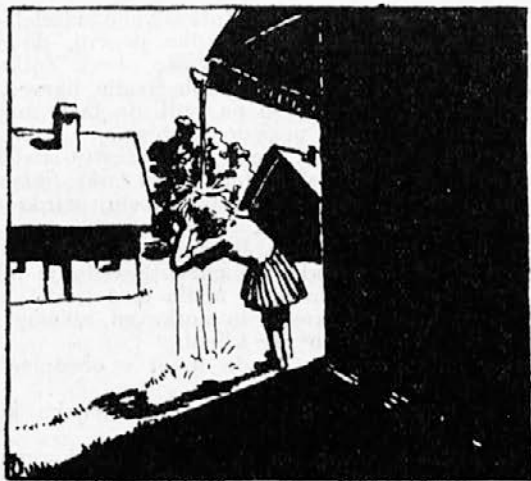
Lasje in obrvi.

Zofka je bila tudi nečimrna. Rada bi bila lepa. Pa vendar ni bila ravno lepa: imela je širok obraz, svež in vesel, velike sive oči, precej velik privihan nos, velika usta, ki so se zmerom smejala, in svetle lase, na kratko ostrizene kakor pri dečku, niso se pa hoteli kar nič kodrati. Oblečena je bila preprosto in je obleko kaj hitro zamazala.

Zofka pa bi zelo rada imela lase, ki bi se kodrali. Videla je, kako lepo skodrane lase ima njena prijateljica Milka, pa bi še sama rada imela take. In res je sklenila, da si jih skodra.

Nekega popoldne je močno deževalo. Bilo je poleti. Mama je Zofki rekla, da ne sme iz sobe. Zato je pri vratih vsaj roko večkrat pomolila v dež. To ji je bilo všeč. Zato je dežju nastavila še vrat; opazila je, da strešni žleb na nekem kraju pušča in lije pod kap velik curek. Tedaj se je spomnila Milkinih las, ki si jih zmoči, da se ji bolje kodrajo, ter si rekla:

»Če še svoje dobro zmočim, se mi bodo morda tudi skodrali.«

Brž je smuknila pod curek in že dobila čvrst poliv na glavo, na vrat, na hrbet in roke. Stekla je nazaj v sobo in si z robcem lase dobro zdrgnila, da bi se lepo skodrali. Pravkar je hotela steči v svojo sobo po drug robec, ko vsa zmršena in premočena naleti na mamo. Ta se je najprej začudila, potem pa se na ves glas zasmejala.

»Jej, jej, kako si lepa! Če bi se videla, kakšna si, bi se prav tako smejala, kakor se zdaj jaz. Šla si na dež, čeprav sem ti strogo prepovedala. Bila si neposlušna, kakor že tolikokrat. Za kazen boš pri kosilu prav taka, kakor si zdaj, da bodo še drugi videli, kako smešna postaneš, kadar ne ubogaš. Na robec, da si obrišeš obraz, vrat in roke.«

Prav tedaj pa sta vstopila očka in njen bratranec Pavle. Najprej sta oba zelo osupnila, potem pa se glasno zasmejala. Zofka je zardela kot kuhan rak, povescila glavo in bila v silni zadregi. Potem pa je oče vprašal, ali je danes pustni torek, da hoče Zofka biti pustna šema.

»Oh, nečimrna je tako. Mislila je, da se ji bodo lasje kodrali, samo da jih zmoči. Rada bi postala lepa, pa je postala smešna.«

»Uboga Zofka,« pravi Pavle. »Pojdi se hitro preobleč in počesat. Ko bi vedela, kako strašno si smešna, bi gotovo ne stala tukaj.«

»Nak, pri kosilu bo taka, kakor je zdaj, za kazen.«

»Oh, teta,« je poprosil Pavle, »odpustite ji, saj vidite, kako je nesrečna.«

»Ker tako lepo prosiš, naj bo. Pojdi, neubogljivka, ter se počesi in preobleci. Kosilo ti bom poslala v tvojo sobo. Za drugič pa si zapomni, da mora tudi otrok ubogati, kakor moramo ubogati vsi ljudje.«

Se neke druge stvari si je Zofka hudo zaželela: gostih obrvi. Slišala je namreč nekega dne praviti, da je neka Lojzka zato tako lepa, ker ima goste obrvi. Zofka pa je imela majhne obrvi in še te so bile svetle barve, zato so se premalo videle. Govorili so pa tudi, da lasje močnejše in gosteje rastejo, če si jih pogosto strižemo.

»No,« si je rekla Zofka, »če se lasje zgostijo s striženjem, zakaj se ne bi še obrvi, saj so tudi obrvi laski. Samo gladko si jih bom ostrigla, pa bodo postale goste, morda še črne, ker se bodo ustrašile škarij.«

Že se je spravila na delo. Počnila je pred zrcalo in si s škarjami gladko postrigla vse obrvi. Seveda je bil potem njen obraz zelo smešen in ni si upala med ljudi.

Ko pa so klicali h kosilu in Zofke od nikoder ni bilo, so poslali Pavleta, naj jo gre klicat.

»Zofka, Zofka, kje pa si, da te ni v obednico? Hitro, drugi že čakajo.«

»Saj že grem,« je rekla Zofka in ritensko hitela za Pavletom, da ne bi videl njenega obraza.

Ko je prišla v obednico, so pa vsi takoj zapazili, da nima obrvi, in se začeli glasno smejati.

»Postrigla si je obrvi!« se je zjezila mama.

»Kdo bi si mislil, da se ti obraz tako zelo spremeni, če nimaš obrvi,« se je začudil očka.

»Joj, kako si smešna, Zofka, kako si smešna,« se je smejal Pavle.

Zofka je zardela ko škrlat in povescila glavo, tako zelo jo je bilo sram. Ni vedela, kam bi se skrila.

Se vesela je bila, ko ji je mama jezno rekla:

»Tako j pojdi v svojo sobo, nečimrnica! Same budalosti uganjaš!«

Vsa potrta je odšla Zofka v svojo sobo. A ko ji je Minka prinesla kosilo, se je še ona začela glasno smejati, ko je zagledala rdeči Zofkin obraz brez obrvi.

Seveda je Zofko vse to zelo jezilo, pa ji ni nič pomagalo. Kdor koli jo je videl, se ji je smejal. Nekateri so ji celo svetovali, naj si vsaj z ogljem naslika črne obrvi.

Nekega dne pa ji je Pavle prinesel lično zavito škatlico, ki jo je na Zofkin naslov poslal iz mesta očka.

»Zofka, glej, očka ti pošilja lepo darilo,« se je zlobno nasmehnil.

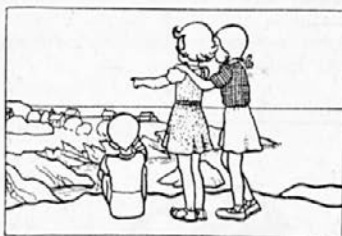
»Kaj neki je v tej škatlici?« je rekla Zofka in zavojček naglo odprla. In kaj je zagledala? Dvoje velikih črnih in gostih obrvi!

»Očka ti jih pošilja, da si jih nalepiš,« se je zasmejal Pavle. Zofka pa je od jeze zardela, pograbila obrvi in jih treščila Pavletu v nos, da je brž pobegnil.

Pol leta je trajalo, da so Zofki obrvi spet zrastle, vendar pa niso bile take, kakršnih si je želela Zofka.

Lenkino maščevanje

(Zgodba v slikah.)

12. Kmalu so prišle na grapo tudi deklice. Občudovale so divjo pokrajino pod seboj in strmele nad lepoto večno nemirnega morja.

15. Lenka je sedla na pesek, kjer je že sedel Janez in sršil jezno predse. V srcu je koval maščevalne načrte. Na Lenkino prijazno besedo: »Janez, zakaj si hud«, se je dvignil in se delal, kot da hoče oditi.

14. Tudi Lenka se je dvignila in rekla: »Janez, pojdi z menoj! Tamle v kotlini se bomo igrali vsi skupaj.« Kujavi dečko pa ni odgovoril, porabil je ugodno priliko in pahnil nič hudega slutečo deklico v prepad.

15. Uboga Lenka! Srce ji je hipno zastalo, obupno je kriknila, zakrnila z ročicami in padla nizdol, kjer je na strmi skali obležala kot mrtva.

Zgodba o ministrantu Tončku

Tončku skoraj sapa zastane, ko stopi v hlev in posluša pretresljivo beračevo ječanje: »Hu, pošasti grde, kače peklenške, sršeni struveni, coprnice črne, bežite! Bežite, krokarji požrešni, ne boste me žrli, volkovi, ne boste mi pili krvi! Mačka pri mački, mrtvaške glave, kaj se mi smejite, psi? Kaj mi kažete zobe in odpirate gnusne gobce? Hu, kako peče, kot

ogelj! Peče, peče! Vode, vode!« ječi obupno berač.

»Grdoba pijana, tako se ga je nasrkal, da ne more nikamor več. Kar na golih tleh leži. Slabši je od živine,« pravi Franconov Jaka, edinec, komaj šoli odrasel, razvajen in nagajiv fant. Vzame korec vode iz živinskega škafa in jo postavi beraču k ustom. »Na, le pij, saj menda nisi pokusil vode, odkar si se zadnjič v jarek prevrnil!«

Berač srkne nekaj požirkov. Ko Jaka vidi, da ne bo več pil, mu zlije vso vodo na obraz. »Le nič se ne boj, kar priden bodi, če ne — pride za krstom še birma« in ga zgrabi za roko. Pa jo takoj izpusti. »Fej te bodi, saj je ves bel od mrčesa, kot bi bil z žaganjem posut.«

Berač stoka, hrope, privzdiguje glavo in išče sapo. Z odprtimi usti hlasta po zraku, z rokami se opira v tla, plane kvišku, omahne nazaj, zapre oči in jih spet odpira. Divje gleda okrog sebe, kot ranjena zver, pa spet tiho zajoka kot otrok. Čez čas se umiri, spet grabi s pestmi po zraku, kot bi nekoga davil. »Na! Na! Le ovijaj se me, ne boš me več pičil, modras močeradasti, nesli me bodo, toliko je močeradov, črnih in rumenih, zelenih kuščarjev! Joj! Bliska se, grmi! Čisto tema je! Tukaj je vedno taka tema. Voda šumi. Po njej plavajo mrliči. K meni stezajo roke. Kaj iščete pri meni, spake? Vragi rdeči! Kaj me vlečete v vodo! Drsi mi! Padel bom v vodo! Na pomoč!«

»Kozarec vode te še ne bo nesel! Če te pa, tudi nobene škode ni,« pravi Jaka.

Otroci se smejejo in mečejo iz kota na berača steljo in kriče: »Na, primi se, da te ne odnese voda!« Grabnarjev Stanko pravi: »Šaj bi v vsaki luži lahko utonil, ko je tako pijan, da si ne more pomagati. Ko se bo prespal, bo spet šel naprej!« Tonček ga vpraša: »Kaj si ga videl, da je pil? Meni se zdi, da je hudo bolan. Star je že.« »Pri nas je že dostikrat pil,«

odvrne Smoličev Marjan. Beličeva Radka pripomni: »Boln že ni! Naša stara mati so bolni, pa čisto mirno leže. Mi moramo biti čisto tihi. Ta pa vpije, kot bi ga iz kože devali.«

Berač se premetava po tleh in otepa z rokami. »Zebe me! Sam led in sneg! Sova vpije! Še zmrznil bom! Zakaj ste me zvezali? Sam bom in lisice me požro. Rešite me iz gozda! Ribe me požro! Zebe me!«

Siromak drgeta po vsem telesu. Otroci mu vržejo nekaj starih vreč. Tonček zavpije: »Saj ga boste še zadušili, kaj se vam nič ne smili?«

Berač pobesni, skuša stopiti na noge. Otroci zbeže skozi vrata. Siromak se zgrudi v steljo. Stari vol brska s parklji okrog sebe in meče steljo na berača. Gostilničar zakriči za otroki: »Paglavci! Kaj ne boste šli k litanijam?« Tonček se prestraši in se čudi, kako je mogel preslišati zvon. V zvoniku že pritrkava. Hitro teče do mežnarja in vpraša Joška: »Ali veš, da imajo pri Froncu v hlevu berača? Pravijo, da je pijan. Hudo je bolan in blede se mu, mislim jaz. Morda bo še umrl!« »Vem,« odvrne Joško, »saj sem hotel iti pogledat, pa mi doma niso pustili. Rekli so, da naj se varujem pijače, da se ne bodo še iz mene kdaj norčevali in da naj pustim stare ljudi pri miru!« »Jaz mu nisem nič nagajal,« reče Tonček, »samo bojim se, ker nisem bil opoldne doma. Kaj bodo rekli mati Jera? Bom pa popoldne lepo priden doma, pa bo vse dobro.« Tonček se nasmeje, vendar mu je nekam tesno pri srcu. »Kot pa hodita tako dolgo?« ju pokliče cerkovnik iz zakristije. Brž se oblečeta. Joško pozvoni, orgle se oglase in pevci zapoje: »Mogočno se dvigni...« Tonček ves čas med litanijami misli na berača. Bog ve, če je še živ? Morda je že umrl. Čisto sam, od vseh zapuščen. Pri Tonetovih je lani 'sivka' poginila.

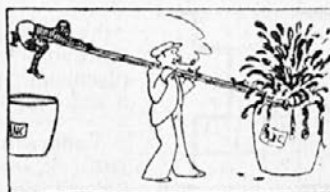

Vsi sosedje in še od daleč so prišli možje in svetovali zdravila zanjo ter pomilovali Tonetove, ko niso mogli kravi nič pomagati. Človek je pa vendar več kot žival. Berača v hlevu ni nihče vprašal, kaj mu je. Niti odeje nima. Prav tako bo morda Tonček kdaj sam in zapuščen hodil od hiše do hiše. Povsod ga bodo suvali in mu niti mirno umreti ne bodo pustili.

Gugalnica in barve.

1. Krasna, glej, gugalnica!

4. Paglavca hudo kaznuje.

2. Fanta nanjo skočita.

5. V barvo črno-belo ju pomoči.

3. Stric pod težo omaguje.

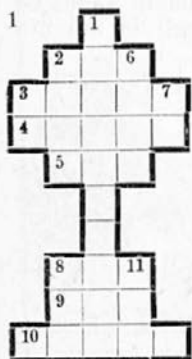

6. In vesel od njih se loči.

Rešitev ugank v »Lučki« št. 3:

1. Vodoravno: 1. las, 4. mesec, 6. kes, 7. nem, 9. oh, 10. si, 11. dar, 12. mir, 13. šeh, 14. os, 15. pakt, 17. ri, 18. ah, 20. ha.
 Navpično: 1. les, 2. as, 3. sen, 4. meh, 5. cesar, 6. kos, 8. mir, 11. dih, 12. mesar, 13. šop, 16. ki, 28. ah, 19. ha.
 2. 1. Kranj, 2. okras, 3. moker, 4. Vinko, 5. lepak.
 3. Vodoravno in navpično: m, bik, mizar, kad, r.
 4. Vodoravno in navpično: 1. žoga, 2. obod: 3. goba, 4. Adam.
 5. Vodoravno in navpično: 1. grom, 2. riba, 3. obrt, 4. mati.

U G A N K E

Navpično: 1 najboljši večer vsakega leta, 2 drevo, 3 kratica za dolžinsko mero, 6 sveto-pisemsko ime za raj, 7 ploščinska mera, 8 žuželka, 11 glavni števnik.

Vodoravno: 2 glavni števnik, 3 apnenčev različek, 4 dolžinska mera, 5 mesto v Primorju, 8 družinski član, 9 sanje, 10 mera za tehtanje dragih kamnov.

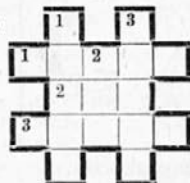
2

prometno sredstvo
dragi kamen
mesec
hiter
rabimo pri umivanju
sorodnik

Od 1 do 2 odkritelj Amerike.

3

Vodoravno in navpično:

1. obrtnik,
2. izdelek iz mleka,
3. mesto v Franciji.

4

Vodoravno in navpično: 1. ograja, 2. časovna mera, 3. krstno ime velikega slovenskega pesnika, 4. moško ime.

5

BENO KINTIČ

Kje ta gospod stanuje?

6

SIMON RIJA

Kaj je ta gospod?

Rešitve in imena rešilcev bodo priobčena v prihodnji številki. Dva izžrebana dobita za nagrado lepo povestno knjigo. Rešitve pošljite vsaj do 4. januarja.

Tri stvari si dobro zapomni!

1. 28. decembra je praznik Nedolžnih otročičev. Ta dan bo v frančiškanski cerkvi v Ljubljani ob 8 sv. maša s pridigo za člane »Dejanja sv. Detinstva Jezusovega«. Popoldne ob 4 bo istotam krasna misijonska slovesnost, ki jo bo vodil prevzvišeni škof dr. Gregorij Rožman.

2. 2. januarja je prvi petek v mesecu. Ne pozabi na zadostilno sv. obhajilo deveterih prvih petkov!

3. 6. januarja bo v frančiškanski cerkvi v Ljubljani običajno vsakoletno darovanje »Jezusovih dni«. Pobožnost se bo vršila ob 4 popoldne. Ako hočeš biti deležen tega darovanja, prinesi ali pošlji »Jezusove dneve« uredništvu »Lučke«, Ljubljana, Marijin trg 4.

»Lučko« izdaja in tiska Ljudska tiskarna v Ljubljani (predstavniki Jože Kramarič). — Stane za vse leto 5 lir. Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. — Uprava: Ljubljana, Koptarjeva 2. H. Ničman. — Izhaja mesečno.